

Tavizsiz bir çocuk yayıncılığı...

Enkidu Yayınları, sadece resimli çocuk kitapları yapan ve çizgisinden taviz vermeyen küçük bir yayınevi. Kitaplarının hepsi ayrı bir görsel şölen. Üç ayrı dilde yayımlanan kitapları Deniz ve Tavşancık'ı alıp çaldık kapılarını...

Bu ayki kapak röportajımızı Enkidu Yayınları'na ayırdık. Çoğunuzun belki adını bile duymadığı bu yayınevi, ticari açıdan taşıdığı tüm açmazlara rağmen sadece resimli çocuk kitapları yayımlıyor. Çeviri kitaplardan ziyade yerli ve özgün yapımlara şans tanıyor, bu topraklardaki yetenekleri ortaya çıkarma çabasıyla özgün işlerin peşine düşüyor. Evet, risk alıyorlar ve maddi imkânsızlıklardan dolayı sürekli kitap yapamıyorlar belki ama inandıkları şeyler için nitelikten, yaratıcılıktan taviz vermeden, zarar etmeyi göze alarak inançla çalışıyorlar. Zaten onlar kendilerini bir yayınevi olarak değil, değişik disiplinlerden gelen insanların düşlerini, yaratıcılıklarını ve emeklerini birleştirdikleri bir kolektif olarak tanımlıyor; resimli çocuk kitabının bir tür olarak

taşıdığı anlama hakkını vermek için görsel ve plastik sanatlarla olan bağlarına ayrı bir önem veriyorlar.

Bu güzel girişimi hayata geçiren, tüm zorluklara rağmen düşlerinden vazgeçmeden inatla yollarına devam eden, hem yazan hem çizen, hem de başka projelere imkân yaratmak için çabalayan Özlem (Şekercioğlu Lepport) ve Zümrüt (Alp) ile güzel bir kahvaltıda buluştuk. Son çıkan ve üç ayrı dilde yayımlanan kitapları *Deniz ve Tavşancık*'ı çok beğenen yazarımız Şiirsel Taş'ı da davet ettik. Çocuk yayıncılığı ve edebiyatının sorunlarından piyasanın taşıdığı açmazlara, toplumsal yapının etkilerinden sanata ve yaratıcılığa pek çok konu içeren sıcak sohbetimizden bu sayfalara sığdırabildiklerimiz...

İyi Kitap'ta bu ay...

Ağustos sıcakları bastırdı tüm haşmetiyle... Su kıyılarında serinleme fırsatı bulanlar çok şanslı; onlar kitaplarını gölgeliklerde, ördek gibi suya dalıp çıkıp serinlemenin keyfiyle okuyacaklar. Ama şehirlerin tozlu sokaklarına mahkûm olanlar da üzülmesin, bizi öte âlemlere taşıyan bir sürü kitap var neyse ki...

Mesela Enkidu Yayınları'nın tüm kitapları bilhassa ufaklıkları oyalamak için şahane... Pek çok butik yayınevi gibi dağıtımla dertleri olduğundan, yayınlarını kitapevlerinde bulmakta zorlanabilirsiniz ama uğraşın, interneti deneyin, çünkü kitaplar buna değer. Kapak röportajında, hem kurucusu hem emektarı olan, düş işçileri Özlem ve Zümrüt'le yaptığımız röportaj, yaptıkları işin özgünlüğüne ve zenginliğine dair fikir verecek.

Dergimiz bu ay mevsimden dolayı biraz zayıfladıysa da zenginliğinden bir şey yitirmedi. Hadi çevirin sayfaları, çok güzel kitaplar bekliyor sizi içerde...

Zarife: Enkidu Yayınları Türkiye çocuk yayıncılığında özgün ve farklı çizgisiyle göz dolduran, öte yandan gözlerden bir hayli uzakta kalan bir yayınevi. Biraz Enkidu'dan, yola çıkış saiklerinden bahsedelim mi?

Özlem: Enkidu'nun çıkışında iki şey var. Bunların ilki, Türkiye'de ağırlıklı olarak çeviri kitaplara yer verilmesi. Ama bu coğrafyada da yetenekli insanlar var. Yeter ki çeviri eserlere karşı gösterdiğimiz açıklığı, yerli projelere karşı da gösterebilelim. Ben mesela işin görsel kısmından daha çok keyif alıyorum, bu alanda çok yetenekli insanlar var. Ama yayınevlerinin, editörlerin bakışı dar olduğu gibi, plastik sanatlardaki insanlarla bağları da yok. Bir kitap yapacaklarında bunu kimin yapabileceğini bilmiyorlar. İnce eleyip sık

dokumuyorlar. Biz biraz buna önem vermek istedik. Doğru projede doğru insanları buluşturabilmeyi amaçladık. **Zümrüt:** Biraz da atölye olmak istedik. Amacımız oydu.

Özlem: Evet, atölye gibi. Benim hayatımda plastik sanatlarla uğraşan çok insan var; ressam, heykeltıraşlar, animatörler... Örneğin bir hikâyemiz vardı: *Ada Hikâyeleri*. Bu öykü için iki sene boyunca on tane çizer gezdik. Her hikâyeyi her çizer yapamaz, ben mesel, fantastik hikâye çizemem, yapamam. Daha ziyade doğadan ve bu dünyadan beslenen biriyim. Benim beslendiğim şeyler, erik ağacı, sokaktaki kedi, böcekler falan. O yüzden fantastik bir hikâye için başka birisinin aranması gerekir, algısının farklı olması gerekir. Biz biraz Enkidu'da bunu yapmayı hedefledik.

Zarife: Evet, sadece resimli kitaplar yapan bir yayınevi olmanız da bu kaygınızla örtüşüyor sanırım.

Özlem: Kesinlikle. Yolumuz açık olursa, gelen öykünün ruhuna göre çizer arayıp buluyoruz. Evet, bir atölye gibiyiz. Hani biri yazsın, biri çizsin, öteki düzeltsin, öteki fotoğraf çeksin, heykel yapsın... Biraz sinemacılıktan da anlarım, öyle bir geçmişim var. Oradaki kolektif çalışmayı Enkidu'ya da taşıdım, bu biraz pahalya mal oldu ama değdi de. *Postacı Çocuk* mesela. Deli işi yani. Prodüksiyon gerektiren bir iş. Küçük bir set kurup maketçisi, kuklacısı, ışıkçısı, fotoğrafçısı çalışıyor, kitaba yansıyan yepyeni bir görsel evren yaratıyorsun.

Zarife: Ben kitaplardan resmen büyüledim. Bu kadar emek, böyle özgün bir yaratı... *Postacı Çocuk'un* görsel evrenini yaratmak kim bilir ne kadar zaman aldı...

Zümrüt: Öyle tabii, kaç hafta sürdü sırf çizilmesi. Üstelik tamamen zararına yapılan bir iş.

Özlem: Şu kitabı bir versene, bir anekdot anlatacağım. (*Postacı Çocuk'un* üçüncü kitabı *Sürpriz Davet'i eline alıyor*.) İlhan sağolsun, bu Eyfel Kulesi'ni dondurma çubuklarından yaptı. Son-ra fotoğraflar geldi. Biz de oğlum Yunus'la

bakıyoruz. Yunus, "Ne... bu kadar dondurma mı yediniz?" dedi. İşte her zorlu yolculuğun böyle bir kaç anekdotu var. Zorluklara rağmen sonunda seni mutlu eden bir şey var.

Zarife: Ama zaten bu emek kitaplardan anlaşılıyor, yapılan her bir maketin uğraş gerektirdiği, ince ince tasarlanıp uygulandığı çok belli. Peki, "Postacı Çocuk" serisinin ortaya çıkma sürecinde kaç kişi çalıştı?

Özlem: Maketlerde 4-5 kişi var.

Hepsi kitabın arkasında yazıyor zaten. İki de fotoğrafçı çalıştı. Sonra kostümler için de çalışanlar var. Her kitap için farklı kişiler. Aslında ben "Bütün canlar bir olsun!" diye çalışmayı severim. Normalde bir çocuk kitabı için bir köşede oturursun, yazıp çizersin. Biricik bir şeydir. Ama ben öyle çalışmaktan sıkılıyorum. Tek başına çalışmak hiç bana göre değil. Belki o yüzden yıllarca sinema yaptım. Sinemada kırk kişiyle çalışıyorsun, hepsi farklı farklı. Görüntü yönetmeni Brüksel den gelmiş; yönetmen Etiler'den; Ümraniye'den ışıkçı... Çok renkli bir ortam, onların hepsinden öğrenilecek şeyler var. Biz Enkidu'da böyle bir şey yapmak istedik.

Zarife: En son çıkan kitap *Deniz ve Tavşancık*, değil mi? Önceki kitapla arada çok boşluk var mı?

Özlem: Bu yıl iki kitap çıktı uzun bir aradan sonra. Sermaye yok, kitaplardan gelen bir para da yok. Hiç kârlı çıkamadık bu işten. Zümrüt de ben de daha çok yapım aşamasıyla ilgiliyiz. Dağıtımdan, satış ve pazarlamadan anladığımız yok, bilmiyoruz. Kitaplar büyük kitapevlerinde hep arka planda kalıyor, onları da ancak çok bilinçli anne baba bulabilir...

Zarife: Sektörün ciddi bir handikabı bu sanırım. İşin niteliğiyle satış ve pazarlama arasında bir doğru orantı olmaması...

Zümrüt: Biz zaten yayıncılıktan gelen insanlar değiliz. Başka işlerle paramızı kazanıyoruz. Bana bir gün bir arkadaşım anlatmıştı. Bu işin bir piramit şeklinde olması gerekir diye. En üstte üretici, ortada satıcı, en altta tüketici. Yani az üretici, çok satıcı, en çok da okur olması gerekiyor. Bizde ise tam tersi. Çok fazla, üretici, yayıncı, yayınevi var. Ama satış noktası çok az. Olanlar da tekel halinde. Küçük aktörü elimine etmeye çalışıyorlar. Devlet yardımları var ama onlar da sosyal yardım, çok kültürlülük, çeviri projeleri gibi şeylere gidiyor. Bizim gibi özgün şeyler üretip yayımlamaya çalışanlar pastanın dışında kalıyor. Zaten sektör ağlayan bir sektör. Ben geçenlerde dağıtımcıyla konuştum, 8 aydır ödeme almıyorduk, ne zaman alırız, dedim. Adamın ilk tepkisi şu oldu: "Ödeme mi? Tamam, o zaman sipariş iptal." Küt. Hani, bunu beklemiyorsun. Bir süre sonra o ilişkileri kurmamak üzerine tanımladık biz de kendimizi. İnternet sitesini kapattık. Blog açıp satışı oraya koyduk. DNR'dan çekildik. Bir tek İdefix'le çalışıyoruz.

Şiirsel: Ben fuarlardan takip ediyorum, o yaş grubuna genelde anne baba kitap alıyor. İçindeki azıcık yazıyı da görünce orada okuyorlar kitabı. Sonra da geri bırakıyorlar.

Zümrüt: Genelde çok metin sevmiyorlar. Çünkü anne baba okuyacaksa zahmetli oluyor. Biz açıkçası tüketicinin taleplerine hiç kafa yormuyoruz. Biz ne yapmak istiyoruz, diye başladık işe. En iyisini yaptık diye bir iddiamız

İYİ KİTAP

Aylık Yaygın Süreli Yayın / 20.000 adet basılmıştır. Ücretsizdir. ISSN: 1308 - 8866

İmtiyaz Sahibi: Tudem Eğitim Hizmetleri Sanayi ve Ticaret A.Ş. adına İsa Aykanat / Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Zarife Biliz / Grafik Tasarım ve Uygulama: Emek Eraslan

Baskı ve Cilt: Ertem Matbaa 0(312) 284 18 14 / İrtibat Adresi: Bahariye Cad. No: 47 Kat: 4 Daire: 6 Kadıköy - İstanbul / Tel: 0(216) 418 16 17- 12

www.iyikitap.net - e-posta: iyikitap@tudem.com

da yok. Elimizden ne gelirse onu yapıyoruz, buna ayrı bir misyon yüklemiyoruz. Neyi becerebilirsek onu yaptık. Kendimizi kasmadık yani.

Zarife: Çocuk edebiyatında asıl tıkanıklık metin alanında sanki. Yoksa görsel açıdan çok başarılı yerli işler çıkıyor.

Zümrüt: İyi metin varsa ona ressam bulunur.

Özlem: Yayıncıların da biraz yüreklerinin açık olması lazım. Bu sırf yayıncıya özel değil, tüm toplumda yaygın bir şey. Fazla koruyucu aile yapısından da kaynaklanıyor. Son yıllarda hep çocuklarla çalışıyorum. Yaşadığım sıkıntı hiç çocuktan kaynaklanmıyor, çünkü çocuk açık, ama yetişkinler... Geçenlerde Boğaziçi'nin kurduğu bir kreşte "denizler atölyesi" yapıyordum. Müdür de yanımda. Şöyle bir cümle kurmuşum: "Biz insanlar, balıkları gereğinden fazla öldürüyoruz." Ama "öldürmek" sözcüğünü kullanmamam gerekiyormuş. Ölüm, doğum ve cinsellik yasak. Cin bile yasak, büyü müyü...

Zümrüt: Aynı şey başka kitaplarda da başımıza geldi. Çocuklara cinlerden, perilerden bahsetmeyin, diyorlar. Ben de diyorum ki "Size mi yazalım cinler hakkında?" Yani cinler, periler zaten çocuğun dünyasında. *Harry Potter*'da var ama sorun olmuyor, dışarıdan gelince tamam yani. Sansürler, otosanürler... Türkiye'de yuvalar da sorunlu. Çok bilinçsizler, oraların okul olduğunu anlayamıyorlar. Eğer senin bir okuma saatin varsa yayımlanan kitapları bilmelisin. Ama bazılarında düzgün kitap bile yok. Bir sektörün oluşabilmesi için bunun yan sektörlerden beslenmesi gerek. Satış ve beslenme kanallarının açık olması gerek. Farklı kitaplar yapıyorsun, sözsüz kitaplar mesela. Bizim *Gezgin Kedi* öyle. Amaç, çocuğun bir şeyler yaratması. Ayrıca müzik de var bu kitapta. Sırf o kitap için bestelenmiş, hem de atonal bir müzik. Amaç yaratıcı olmak. Ama bu kitaplar çocuğa ulaşıyor mu?.. O apayrı bir sorun.

Özlem: Bunlar interaktif kitaplar. İçinde resmin yanı sıra balonlar var. Çocuklar bir şeyler yazabilir oralara. Ben çocuklarla çalışırken bir şeyler yazıyorlardı üstüne. İnteraktif boyama kitapları da var. Türkiye'de ve dünyada artıyor bu kitaplar. Metinle yönlendirip resimle destekliyorsun çocuğu.

Zarife: Enkidu sadece resimli çocuk kitabı yapan, bu alanda uzmanlaşmış ender yayınevlerinden. Biraz da bu türe özgü sorunlardan bahsedelim mi...

Zümrüt: Ben isterim ki bir ressama bir metin götürdüğümde bu onun dünyasından olsun. Kendi özgünlüğünü, görsel dünyasını o metin üzerinden yansıtabilsin. Ama ressam da kasıyor kendini. İlle de çocuk kitabına uygun bir şey olması gerektiğini düşünüyor. Yok öyle bir şey. Resim ve yazı birlikte gider. Metinde, "Kırmızı bir balon var," diyorsa sen onu resmetmek zorunda değilsin. Metin zaten diyor onu. Çocuk okumuyor, resme bakıyor. Sadece çelişmemesi gerek. Bunlar birbirini tamamlar. Birbirini silmez. Yani çocuğun resimlerle kendine yeni bir hikâye yaratmasına izin vermek lazım. Metinler de çok soyut olabilir. Batı'da da böyle bir sorun var. Hep bir hikâye anlatma isteği duyuyorlar. Normal edebiyatta ne arıyorsanız, onu çocuğa da yansıtabilirsiniz. Çocuk diye basitleştirmek gerekli. Mesel, YKY Sait Faik'in çocuk öykülerini bastı. Çok müthiş. Yine İş Kültür'ün bir antolojisi var. Orada Necati Tosuner, Sait Faik gibi pek çok yazarın çocuk öyküleri var. Onlar kendileri gibi yazıyorlar, çocuğa uygunları da bir araya getiriyor.

Zarife: Türkçede yayımlanan çocuk kitaplarının çoğunda illa bir macera arayışı var. Ama sizin kitaplarınız bu açıdan farklı. Öykülerde sıradan olanın içindeki büyü var ve kitabın sonunda da özel bir şey olmuyor. Sıradan hayatın içinde bulunan, çocuğun henüz kaybetmediği o büyüü yakalamışsınız ki bence zor olan da zaten bu.

Zümrüt: Bu biraz bizim edebiyat zevkimizle alakalı. Sonuçta ben öyküde gerilim aramam. Kısa öyküyü daha çok severim. Baş, sonu olan bir şeyden ziyade bir anı anlatan öyküleri daha hoş bulurum. Ama tabii macera karşıtı da değiliz. Biz zaten macera yaşamıyoruz.

Özlem: Bence ne kadar sade o kadar iyi! Çünkü olan her şey yeterince büyü. Bir nar ağacının çiçek açması, onun nar olması da yeterince büyü.

Zarife: Son çıkan kitabınız *Deniz ve Tavşancık*, 2-4 yaş arasına hitap eden bir kitap. Hikâyesi gayet nahif,

görsel tasarımı gene özgün. Özlem, sen resimlemişsin, Demet Hakman yazmış. Dikkat çeken bir nokta da kitabın Türkçe, Kürtçe ve Ermenice olmak üzere üç dilde yayımlanmış olması...

Zümrüt: Biz yayınevini kurduğumuz zaman Türkçe ve Kürtçe yayın yapmayı planlamıştık. Türkiye'de bütün okullarda Çince dâhil bir sürü yabancı dil var. Arapça yok, Osmanlıca yok, Ermenice, Kürtçe yok. Türkiye'de Türkçe dışında diller konuşuluyor ama bunları yaşatmak için çaba yok. O yüzden Kürtçe baskı bizim için satış amaçlı değil, sembolik. Fakat Ermenice baskıda satış amacımız vardı. Ben asıl şunu merak ediyorum: Çocuğuna anadilinde kitap arayan bir insan bizi bulabilir mi? Bir de şöyle bir sorun var Kürtçe yayıncılıkla ilgili olarak. Mesela *Avesta Küçük Prens'i* Kürtçe çıkarmış. Sonra Yaşar Kemal, "Niye benim kitaplarımı da çevirmiyorsunuz?" demiş. Burada yaşayan Kürtlerin çoğu zaten Türkçe biliyor. Sen İngilizce biliyorsan İngiliz bir yazarın çevirisini alır mısın? Hayır. Fakat çocuk kitapları farklı. Orada amaç, çocuğun anadilinde bir şeye sahip olması, anadilini geliştirmesi. Çünkü insanın anadili zengin, gelişkin olmazsa hiçbir şeyi iyice öğrenemez. Bizim ülkemizde bunu anlamıyorlar. Anadili tramvatize olan insanlar ömür boyu tutuk olur. Çünkü sen ilkokulda, Türksen İngilizce baskısı, Kürtsen Türkçe baskısı görüyorsun. Öncelikli amaç çocuğun anadilini geliştirmek olmalı. Bence yayıncılar bu konuya dikkat etmeli.

Zarife BİLİZ

Deniz ve Tavşancık
Demet Hakman
Resimleyen: Özlem Şekercioğlu Lesport
Enkidu Kitap, 32 sayfa

Derya û Kêvroşk
Demet Hakman
Xêzkar: Özlem Şekercioğlu Lesport
Wergera ji Tirkî: Songül Keskin
Enkidu Kitap, 32 sayfa

Şu “hayır”ları ne yapmalı?

Sema ASLAN

Benim Süper Babam ve Hep Hayır Diyen Aslan, 4-6 yaşa hitap eden “kıssadan hisseli” kitaplar. Sema Aslan iki kitaba da farklı bir gözle yaklaşıyor. Daha önemlisi, eleştirel bir okumayla, ne kadar can sıkıcı olabilse de “hayır” sözcüğünün erdemini hatırlatıyor.

Evinizde, süper babaların, alternatif annelerin hikâyelerinin anlatıldığı kitaplar mutlaka vardır. Anne babaların çocuk bakışıyla bir tür değerlendirilmeye tabi tutulduğu bu kitaplar sahiden de çocuklar için mi yazılıyor, yoksa kendisini daha iyi hissetmek isteyen ebeveynler için mi, emin olamadım hiç. “Kusurlarım olabilir pekâlâ, ama ben şu sarsak ve beceriksiz halimle de kızımın/oğlumun kahramanım,” diyor da olabiliriz, “Çocuklarım beni her halimle kabul edecektir,” de. Varsa böyle düşünceleriniz, yeterince “iyi” olduğunuzdan yana şüphe duyuyorsanız, *Benim Süper Babam* karikatürize çizimleri ve hikâyesiyle ferahlık duygusu uyandıracak içinizde. Çocuk okurlara da bir süper kahraman ol(a) masa da babasına/annesine azıcık başka türlü bakma imkânı sunacak. Gerçi kitabın çocuk anlatıcısı daha ilk sayfada, “Benim babam bir süper kahraman değildir,” diyerek hem okurunun ezberini bozuyor hem de ayaklarının yere ne kadar sağlam bastığını gösteriyor. Sonunda elbette sevginin, ilginin, emek vermenin en büyük kahramanlık olduğunu öğreniyoruz hep beraber.

Hep Hayır Diyen Aslan, Ali Nesin’in çevirisiyle Nesin Yayınları arasından çıkmış. 4-6 yaş grubuna önerilen kitap, tavuk ninenin ağzından, “hep hayır diyen bir aslan”ın hikâyesini aktarıyor bize. Kitap, daha adıyla çağırıyor sizi kendine, çünkü hep hayır diyen çocuklarla hayat kolay değil, biliyoruz. İmdat,

deyip bir reçete bulma umuduyla okudum ben de *Hep Hayır Diyen Aslan*’ı. Fakat biraz karıştı kafam. Şöyle ki:

Bu inatçı yavru aslan, hakikaten de her şeye, ama her şeye “hayır” diyor. Yani anlamadan, dinlemeden, ezber... Bence en “hayırcı” çocuk bile böyle her şeye “hayır” demez. Bu aslan ne dersenez deyin, sanki bildiği tek kelime oymuşçasına “hayır”ı yapıştırıyor soranın suratına. Sonunda tabii laf anlamaz, haddini bilmez, birbirli bir yavru aslan olarak, bir çitanın dişleri arasında büyük bir ahtapotun koynuna bırakılıyor. Ceza olarak. Dev ahtapot, yavru aslanı yapış yapış öpücükleriyle kendine getirmeye çalışıyor. Açıkçası, hep “hayır” diyen bir çocuğun yaşatabileceği zorluğu çok iyi bilen biri olarak bile, bu yöntemden/hikâyenin gidişatından ürktüm.

ÇİTANIN DİŞLERİ ARASINDA

Anlatıcı tavuk nine, yatağa gitmeyi reddeden, “hayır” diyen yavrular için “kıssadan hisse” ayarında bir hikâye anlatıyor, nitekim hikâyenin sonunda tüm yavruları “evet” demenin hayrını öğrenip, yatağa girmeyi kabul ediyor. O inatçı “hayır”ı zahmetsiz bir “evet”e dönüştürmenin yolu, bazen soruyu başka türlü sormaktan, bazen de bir hikâye anlatmaktan geçebilir elbette. Fakat sanırım ben yavru aslanın başına gelenlere hem üzüldüm hem de “hayır” demenin, cüssesi sizinkini katlayacak bir gergedanın tehdidi altında, hızı sizinkini aşacak bir çitanın dişleri arasında ve ısrarlı kolları sizi kısıvrak yakalayacak bir ahtapotun koynunda mahsur kalmakla sonuçlanmasından hoşlanmadım. Bu yavru aslan, böylesi bir deneyimden,

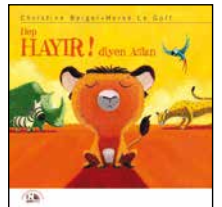
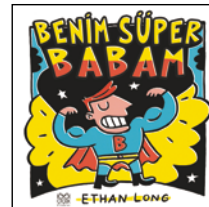
korkudan sonra her şeye ama her şeye “evet” demez mi? Her şeye “hayır” demekle her şeye “evet” demek arasında bir fark olduğunu sanmıyorum.

Hikâye içinde, “hayır” demeden önce iki kez düşünmek gerektiğini söylüyor anlatıcı. Düşüncesizce davranmanın birtakım sonuçlar doğuracağından ve bu sonuçlara katlanmak zorunda kalacağımızdan da söz ediyor. Bunlar elbette doğru sözler, fakat yavru aslanın başına gelenlerin etkisini dengeleyemiyor. 4-6 yaş grubu için mesajlardan çok, hikâyenin kendisi ve resimler etkili diye düşünüyorum.

Benim Süper Babam
Ethan Long

Çeviren: Meltem Özdemir, Mine Çevik
1001 Çiçek Kitaplar, 32 sayfa

Hep Hayır Diyen Aslan
Christine Beigel, Herve Le Goff
Çeviren: Ali Nesin
Nesin Yayınları, 24 sayfa

Domates Diktatörü'nü tanır mısınız?

Sennur SEZER

Asuman Portakal, Domates Diktatörü'nü "Sevgisizliğin sokaklara fırlattığı, o güzel ve yalnız çocuklara" adanmış. Sosyal ve sınıfsal ayrımların insanları birbirinden tamamen kopardığı çağımızda, sokakta çalışmak zorunda olan çocukların eliyle uzatılan bir dostluk çağrısı...

Bir çocukla konuşurken "diktatör" sözcüğünü kullanır mısınız? Sokakta kâğıt mendil satan çocuklar için ne düşünüyorsunuz? Bir çocuk size "Guernica" tablosunu sorsa nasıl açıklarsınız? Okumaya başladığınız yazı, şimdi olduğu gibi, sorularla başlıyorsa okumaya devam eder misiniz? (Eğer son soruya "hayır" dediyse, bu cümleyi okumayacaksınız. Bu durumda da Domates Diktatörü ile tanışamayacaksınız. En iyisi siz soruları "büyüklerin merakına" verin de okumayı sürdürün.)

"Domates Diktatörü", aynı adlı kitabın kahramanı Gökhan'ın ev sahiplerine verdiği ad. Kötü kalpli, insanlara eziyet eden zorba yöneticilere "diktatör" dendiğini öğrenmiş de, bahçelerinde annesinin yetiştirdiği domateslere canı istedikçe el koyan ev sahibine bu yüzden "Domates Diktatörü" adını takmış. Domatesler Gökhan için önemli, çünkü o ve iki kardeşi bahçelerinde yetişen sebzeleri ekmeklerine katık ediyorlar.

İsterseniz, öyküyü baştan alalım. Gökhan 12 yaşında, hem okula gidiyor hem de bir tenis kulübünde top toplama yapıyor, haftada 15 liraya. Anne babası da çalışıyor. O yüzden Gökhan evde kardeşlerine göz kulak oluyor. Arkadaşları Nuri ile Selim sokakta kâğıt mendil satıyor. Gökhan, bir rastlantıyla, resim dersi verilen bir atölyenin öğretmenini Derya ile tanışıyor. Ve yaşamına resim dersleriyle yeni arkadaşlar ekleniyor: Saçları yüzünden "hediye paketi" diye çağrılan Ece, Selin, bilmece meraklısı Alper, kızıl saçlı, çilli Yiğit, bilmeyenin ikiz kardeş sandığı Merve ile Simay, karikatürist Can, çizgi filmci, ayaklı ansiklopedi Berk, kuklacı Eylül ile kuklası Deniz, bir de Yiğit'in köpeği Zeytin. (Derya Öğretmenin de tatlı bir kedisi var, adı Şurup.)

Gökhan'ın mahallesinde herkesin "Japon" dediği bir yaşlı adam da yaşıyor.

Kedileriyle. Çöplerden kedileri için yiyecek bir şeyler topluyor. Adam aslında Japon değil, gözleri çekik olduğundan öyle çağırılıyor. Adı Selo Amca. Onun bir de kedilerini yağmurdan koruduğu, telleri kopuk, yırtık bir şemsiyesi var.

Gökhan bir sabah kardeşlerine süt alırken ev sahibini görüyor. Eline çuvalı alıp Gökhanların bahçesinde ne var ne yok toplamaya gelmiş. Gökhan arkadaşlarından yardım istiyor. Öykünün buradan sonrası epey eğlenceli. Adam domateslere marullara saldırıyor ama Gökhan'la arkadaşları da aynı şeyi yapıyorlar. Yarışı Gökhan'ın takımının kazandığını söylemeye gerek var mı? Ama adama boşu boşuna diktatör denmemiş. Gökhan'ın ailesinin bir hafta içinde evinden çıkmalarını istiyor. Ve Gökhan'ın resim kursundaki arkadaşları başlıyor ev aramaya.

SONU İYİ BİTEN ÖYKÜLER

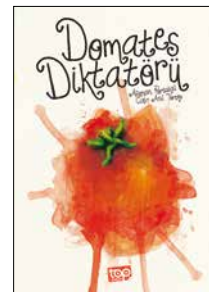
Gökhanlara ev bulunamıyor. Sorun şu, Gökhan'ın babasının kirasını verebileceği evler oturulur gibi değil, oturulabilecek evlere de parası yetmiyor. Domates Diktatörü de o gün koparamadığı marul ve domateslerin

öcünü almak niyetinde. (Korkmayın, *Domates Diktatörü*'nün yazarı Asuman Portakal da benim gibi sonu iyi biten öykülerden yana. Bir öykünün sonunun iyi bitmesi, o öykünün kişilerinin birbirini sevmesine bağlı bence. Asuman Portakal, Japon'un kedilerini bile sahipsiz bırakmıyor.)

Masalların sonunda hani "Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kervetine," denir ya. Bu tekerlemeyi *Domates Diktatörü*'nün sonunda da söyleyebiliriz. Olayların sonunu Gökhan anlatıyor. Ailece büyük bahçeli, eski bir eve taşınıyorlar. Gökhan bütün arkadaşlarının hazırladıkları meslekleri de anlatıyor. En şaşırtıcı durumda olan Can. Tıp fakültesini seçmiş, doktor olacak. Ama karikatür çizmekten de caymamış.

Asuman Portakal *Domates Diktatörü*'nü "Sevgisizliğin sokaklara fırlattığı, o güzel ve yalnız çocuklara," sokakta çalışmak zorunda olan çocuklara adanmış: Anıl Tortop ise kitabı severek resimlemiş. Kapaktan başlayarak bir çocuğun suluboya çalışmalarlarıyla karşı karşıya olmanın sahiciliği var sayfalarda. Peki, Domates Diktatörü'ne ne olmuş? Doğrusunu söyleyelim, kimse bilmiyor, merak da etmiyor...

Domates Diktatörü
Asuman Portakal
Resimleyen: Anıl Tortop
Top Yayıncılık, 80 sayfa

Savulun, Clementine geliyor!..

Elif TÜRKÖLMEZ

Amerikalı yazar Sara Pennypacker'ın yazdığı, bol ödüllü Clementine serisi, Epsilon Yayınları tarafından Türkçeye kazandırıldı. "İnsanları güldüren birine 'yaramaz' denmemeli bence," diyen muzip ve yürekli Clementine'le tanışın. Çocuklar "özgürleşsin" diye...

"İnsanları güldüren birine 'yaramaz' denmemeli bence." Bence de! Bu cümleyi kahramanımız Clementine etmiş. Zaten ağzından çıkan her cümleye bayılmış, yaptığı her harekete hayran kalmıştım ama bu cümlesiyle gönlümdeki yerini iyice sağlamlaştırdı. İnsanları güldüren birine tabii ki "yaramaz" denmemeli. Ama işte şu yetişkinler yok mu, gülmeyi de güldürebilene saygı göstermeyi de unutmuşlar. Asık suratlı olmayı marifet saymışlar. O yüzden Clementine gibi çocukları yaramazlıkla itham ediyor, onlara ceza veriyor, "Aklını başına toplaaa!" diye bağırıyorlar.

"Clementine," kendisi de kitaplarının kahramanı kadar muzip bir insan olan Sara Pennypacker'ın tüm dünyada çok satan serisi. Serinin, Epsilon tarafından yayımlanan *Clementine*, *Clementine ve Müthiş Yetenekleri* ve *Clementine Mektup Yazıyor* adlı kitapları 7-10 yaş arası çocuklar için harika birer yaz okuması.

Clementine, yerinde duramayan, zıpır, zeki, sevimli bir çocuk. En yakın arkadaşı olan Margaret ise adeta bir prenses. Beline kadar uzanan saçları,

temiz elbiseleri, gıcır gıcır pabuçlarıyla Clementine'den fersah fersah uzak bir dış görünüme sahip. Bizim kızınsa kıvrır kıvrır turuncu saçları, bol bir tişörtü, ayağında kot pantolonu ve lastik pabuçları var. Ama o yaştaki çocuklarda pek sık görülebileceği gibi, bu çocuklar hep diğerinde olanı istiyor. Misal, Clementine Margaret'in dişlerindeki tellerin ayısından kendisine de takılsın diye tutturuyor. Ressam annesi ile apartman görevlisi babası, buna ihtiyacı olmadığı konusunda vazalar verse de Clementine diş teli tak-tırmak için ölüp bitiyor. Margaret'in derdi ise saçlarının Clementine'inkine benzemesi. Bu yüzden alıyor makası eline ve cınım saçlarını kırıyor. Yetmiyor, Clementine'den yardım isteyip saçlarını turuncuya boyatıyor. İkisi de halinden memnun, birbirlerine benzedikleri için keyifleri yerinde. Ama şu anne babalar yok mu? Basıyorlar yaygarayı. Çocukların esas derdini anlamak için nedense epey zaman geçmesi gerekiyor. Clementine, annesiyle babasının aslında kendisine kızmadığını, onu çok sevdiklerini anlıyor ama anlayana kadar da kendini hırpalıyor. Yaramaz olduğu için onu terk edeceklerini, yalnız kalacağını, onun yerine uslu bir çocuk alacaklarını sanarak endişeleniyor.

Clementine gerçekten de çok komik bir çocuk. İsmi'nin manası İngilizce'de bir çeşit mandalina anlamına geldiği için sinirini, henüz bebek olan kardeşine sebze isimleri takarak çıkarıyor. Çünkü ona göre bir insana meyve ismi vermekten daha komik bir şey varsa o da sebze ismi vermek. Böylece bebeği ya "ispanak" ya da "fasulye" diye çağırıyor. Ama bakmayın böyle yaptığına, o aslında dünyanın en iyi ablası. Kardeşıyla oynamayı da ihmal etmiyor. Küçüğün en sevdiği oyun olan tencerenin içinde dönme oyununu ona Clementine'den başka

oynatan yok mesela. Fakat Clementine onu tencerenin içinde yalnızca bir kez döndürüyor. Çünkü ikinci kez döndürürse "enginar"ın kustuğu tecrübeyle sabit ve Clementine böyle bir şeyi temizlemeyi asla istemiyor! Ya da fıstığa alerjisi olan "brokoli"nin alın-na, ışırtolu kalemle "BANA FISTIK YASAK!" yazıyor. Böylece kimsenin ona yanlışlıkla fıstık vermesini ve bizim "lahana"nın da her yerinin şişip ambulansla hastaneye yetiştirilmesini engelliyor.

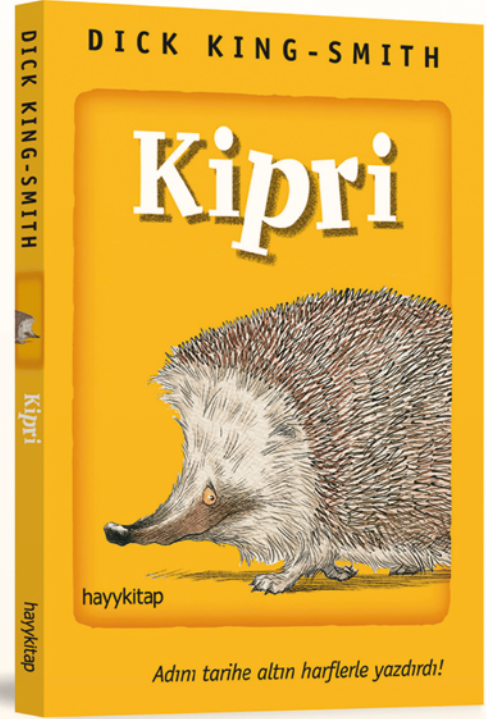
MANDALİNA KADAR MUZİP..

Clementine ve Müthiş Yetenekleri, hiçbir yeteneği yokmuş gibi görünen bir çocuğun aslında ne kadar yetenekli olduğunu anlatan bir kitap. Bizde de çok yaygındır. Anne babalar çocuklarını hep başkalarının çocuklarıyla kıyaslar. Başarılarını yüceltmeyi bilmez ama başarısızlıklarını çok abartırlar. İşte Clementine de yılsonu müsamesinde sergileyeceği hiçbir yeteneği olmadığına inanılan bir çocuk. Ama o, müsamere esnasında öyle bir şey yapıyor ki onu yeteneksizlikle suçlayanlar utanıyor. Çocukların her zaman görünür olmayan, saklı kalmış ama dışarıya çıkma anını kollayan yetenekleri vardır. Onların illa sizin istediğiniz alanda yetenekli, istekli olmaları gerekmez. Örneğin, baleye yeteneği olmadığı halde bale kursuna yazdırılan ya da resim yapmak istememesine rağmen önüne malzemeler yığılan çocuklar var. Bir kere, "yetenek" denilen şeyin illa güzel sanatlar alanında olması gerekmiyor. Sınırları genişletin. İkinci olarak, buna çocuğun eğilimleri doğrultusunda karar vermek gerekir, komşuların isteği, moda ya da başka çocukların yaptıkları doğrultusunda değil.

Clementine Mektup Yazıyor'da ise yine "yaramaz" diye nitelenen Clementine'in aslında ne kadar duyarlı bir çocuk olduğunu görüyoruz. Bir

Azmi'nin azmine hayran kalacaksınız!

Önce 'kipri', sonra 'kahraman' olan
kirpi Azmi'nin hikâyesi!

88 sayfa

Siyah-beyaz resimli

7 TL

Azmi'nin mahallesinde bütün kirpilerin gitmeye can attığı bir park vardı. Parkın önündeyse vızır vızır işleyen bir cadde... Ah ne zordu caddeden karşıya geçmek! Arabalar, bisikletler, kamyonlar, hepsi kirpiler için hayati tehlike taşıyordu. Azmi ise karşıdan karşıya geçmek için güvenli bir yöntem bulabileceğine inandı. İnsanları izledi, azmetti ve Azmi'nin azmi trafiği yendi!

Hayvan hikâyeleriyle çok sevilen İngiliz yazar Dick King-Smith'in klasikleşmiş kitaplarından biri olan *Kipri*, şimdi Türkçede. *Kipri*, maceralı ve komik hikâyesiyle okurların gönlünü fethedecek!

hayykitap
çocuk

www.hayykitapcocuk.com
cocuk@hayykitap.com

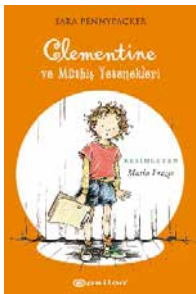
araştırma gezisi için bir seneliğine okuldan ayrılacak olan öğretmeni Bay D'Matz'in okulda kalmaya devam etmesi için her yolu deneyen Clementine'in maceraları bunlar. O gerçekten sadık, nazik ve duyarlı bir çocuk. Öğretmeni için karmaşık bir plan tasarlayıp, kaleme aldığı bir mektupla onu bu geziye göndermemeyi başarıyor. Kendisini anlayan tek kişi olduğunu düşündüğü öğretmenini kaybetmediği için çok mutlu oluyor. Hakikaten, çocukken çok iyi anlaştığınız öğretmenleriniz olur ve onların gidişi sizde derin yaralar açar. Eğitim sisteminin bizim gibi olduğu okullarda hele... Öğretmenler sık sık değişir ve çocuklar için zor dönemler yaşanır.

Bu kitapları okuduğunuzda, keşke her çocuk Clementine kadar cesur ve özgür olsa diyorsunuz içinizden. Evet, keşke tüm çocuklar öyle olsa ve ilerde, kendini gerçekleştirmiş, doyumlu yetişkinler haline gelebilse. Öyleyse, hata yapmalarına izin verin ve bir de onlara "Clementine" kitapları hediye edin.

Clementine ve Müthiş Yetenekleri
Sara Pennypacker
Resimleyen: Marla Frazee
Çeviren: Derya Gezmış
Epsilon Yayınları, 128 sayfa

Clementine Mektup Yazıyor
Sara Pennypacker
Resimleyen: Marla Frazee
Çeviren: Derya Gezmış
Epsilon Yayınları, 144 sayfa

İnsan en çok neyden korkar?

G. Mine OLGUN

Geçtiğimiz yıllarda çok ses getiren Çizgili Pijamalı Çocuk'un yazarı John Boyne'dan zamana, mekâna ve türlere sığmayan bir kaçış ve aydınlanma hikâyesi: Nuh Arpasuyu Evden Kaçıyor. Boyne, bir çocuğun hayatın çetin gerçekleriye yüzleşme çabasını özgürlük arzusuyla bir araya getiriyor.

Son günlerde merak ve endişe içindeydim. İçine düştüğüm merakın sebebi Nuh Arpasuyu. Öyle ki başka şeyler yaparken bile zihnimi kurcaladı durdu. Benim gibi, hikâyelere inan-cınız sonsuzsa edindiğiniz dostların etten kemikten olması gerekmez. Sanırım en baştan başlamalıyım: Yeni bir arkadaş edindim. Arkadaşlar, hayatımıza güzel şeyler katarlar katmasına ama bir bakmışsınız içinize endişe ve merak gibi duygular çöreklenmiş. Daha da önemlisi, anlamak istiyorsunuz. Yanlış anlamayın, asla şikâyet değil, dostluğun doğası bu.

Nuh'la tanıştığımızda sıcak yuvasını henüz terk etmişti; aklında dönüp duran mutlu anılarına bakılırsa gitmesini gerektirecek bir sebebi olmadığını düşündüm. Oysa adımları ürkek, cesareti ise tamdı. Yola çıkış sebebi ise görünüşte basitti: Kendi yolunu bulmak.

Nuh'a kalırsa, sekiz yıllık hayatına pek başarı sığdırabilmiş değil. Hesaplarına göre her yıl yedi ay altı güne bir başarı düşüyor. Otuz kişilik sınıfının en zeki yedinci çocuğu olmanın pek gelecek vaat etmediğinin farkında. Eğer varlığınıza bir anlam, bir renk katacak hikâyeleriniz yoksa yaşamınız zehir olabilir. Hiçbir şey bu kadar sıkıntı vermez insana. Bir de geç kalmışlık... Sekiz yaşında mı? Neden olmasın. Bu duygular içimize ne zaman kaçıyor bilmem, ama yaşadığımız an, kişisel tarihimizin en sonunda durduğumuz hissine meylettirir bizi ve bir sonraki adımı atmak üzere parmaklarımızın ucunda tetikte bekleriz, belki bu yüzden her an telaş doludur hep.

Çoğumuz ne kadar sıradan olduğumuzun farkında bile değiliz. Kimimiz ne kadar harika özelliklere sahip olduğumuzu kendimize tekrarlayıp dururuz, kimimizse en baştan, sapılacak yarı yolların olmadığı hayatlara bırakırız kendimizi. Nuh ise ilk başta, mesele gazetelerde hoş bir sütun kapabilmek ve herkesin ondan konuşmasını sağlayacak bir başarı kazanmak olarak gördüğü sıradanlık duvarını aşmanın yolunu; çıtayı biraz daha yükseltip, dünyayı görmek ve büyük maceralar yaşamak için yola çıkmakta buluyor. En azından öyle olduğuna inanmak istiyor. Alın size sebep.

İçinde filizlenen suçluluk duygusunu bastırmak için olsa gerek, kimsenin onu suçlayamayacağını kendi kendine tekrarlayıp duruyor. Bu çocuğun başka bir derdi olmalı, diyorum. Fazla üzerine gitmeden anlatmasını bekliyorum.

Nuh, geçtiği köylerde başını çok ke-reler talihsiz bir şekilde belaya soktuk-tan sonra, kukla olamayacak kadar gerçek görünen kuklalarla dolu, zamanın kendi kendine geçtiği, müşterisi olmayan, içinde yaşlı bir adamla karşılaştığı bir oyuncak dükkânına varıyor. Burası büyü-lü bir dünya. Yaşlı adam bu ziyareti uzun süredir bekliyormuş gibi karşılıyor onu, ana ekseni "zaman" olan bir sohbete dalıyor-lar. Tam bu noktada, masada gözlerim muhtemelen Harikalar Diyarı'nda kendi işleriyle meşgul olan Alice'i arıyor. Şaka bir yana, ilk başlarda bir macera güzelle-mesi olduğunu düşündüğüm Nuh'un kaçışının altındaki sebep bu sohbetle yavaş yavaş su yüzüne çıkıyor. Nuh, güven duyduğu yaşlı adamın yanında, zihnine düşünmeyi yasakladığı şeyleri serbest bırakmakta sakınca görmüyor. Yaşlı adamın anlatacak çok macerası –bunlar dünyanın dört bir yanına serpiştirilmiş gerçeküstü hikâyeler–, soracak çok sorusu var. Yaşlı adam, Nuh'un hiçbir şeyin gözüktüğü gibi olmadığını anlamasını ve o ana kadar kabullenmeyi reddettiği,

başına çıkması gereken gerçekleri kabul-lenmesini sağlıyor. (Benim de Nuh'la birlikte keşfettiğim bu gerçeğin kitabın sayfalarında saklı kalmasını daha uygun buluyorum.)

Nuh'un evi terk edişinin üzerindeki sır perdesini aydınlatmak ve aradığı şeyin ya da bu yolculuğun anlamını –kendisi de ne olduğunu tam olarak bilemese de– bulmasını sağlamak yolunda ilerliyor sohbet. Her yolculuk bir bilgelik taşır. Bu bilgelik bazen hayatın tam böğrüne doğru yapılan seferler sonucunda elde edilen yeni bir ganimet olmaktan çok, öylece bırakılıp gidilende saklıdır. Hep söylendiğinin aksine, insanoğlu bilinmeyenden değil, bazen en iyi bildiğinden korkar. Kaybetmekten, acı çekmekten, başa çıkamamaktan... Bilinenin korkusu bilinmeyenden daha ağırdır. Kaçışlar bu yüzdendir. Yaşanan-lara ya da yaşanacaklara şahit olmayıp, hafızamızda aynı resmi parçalanmamış haliyle saklayabilmek için. Ama dönmek, dönüp rıza göstermek, gitmekten daha zordur.

Nuh sıradan biri olduğunu düşünedursun, aksine, yeryüzündeki en değerli hazinelere, duyarlılığa ve cesarete sahip. Olağanüstü özelliklerle donatılmış bir kahramandan çok, zaafı, korkuları ve üzüntüleriyle sahici biri o. Yaşadıkları ise onu daha güçlü kılacak. Yakınlarda gerçek bir dost edindim, daha ne isterim.

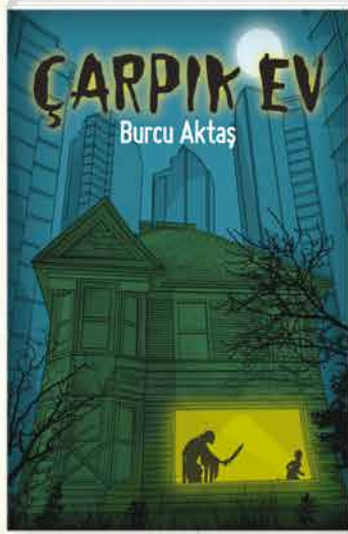
Nuh Arpasuyu Evden Kaçıyor
John Boyne
Çeviren: Zariye Biliz
Tudem Yayınları, 208 sayfa

Doğan Egmont Çağdaş Çocuk Edebiyatı

**Görmek için
gerçekten bakmak
lazım!**

Saksağan Sokak'ta
apartman hayatı
yaşayan dört çocuk,
içinde bambaşka
bir dünyanın
olduğu çarpık evin
sırrını çözmek için
harekete geçiyor!

**Deniz kokusuyla
kaplı, sihir dolu bir
hikaye...**

Biri beş yaşında,
diğeri ise bir milyon
yüz yedi buçuk...
Rojin ile Yeşil
Saç, üzerlerinde
bulutların
süzüldüğü Haliç'in
sokaklarında,
maceradan
maceraya koşuyor.

**Uykusuzlar diyarı:
Sit De Lit**

Sadece gündüz
yaşanan bir ülke,
uykuya küsmüş
yerliler ve yıldızları
bulmak için yola
çıkan Şatşat
ile Kunikul. Bu
tuhaf yolculuk,
hiçbir serüvene
benzemiyor!

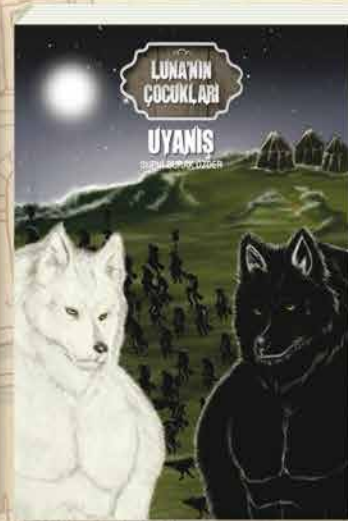
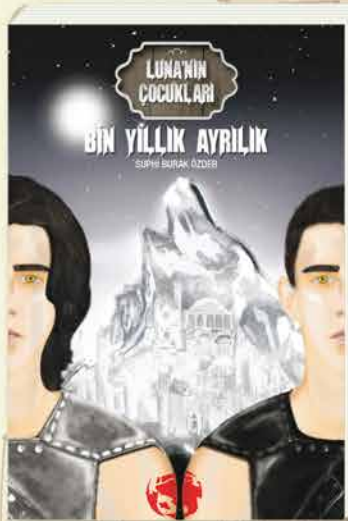

Önemli olan aşktır!

Bir karga, bir
insanı sevebilir mi?
Hem de seneler
boyunca... Genç
bir kız olan Nazlı,
bir ceviz ağacından
düşen hatıra defteri
sayesinde, bu
büyülü aşkın peşine
düşüyor.

**Kadim bir halkın
var olma çabası...**

İnsanlık tarihi
boyunca kardeşçe
yaşayan kurtlar,
güç peşinde
olanlar yüzünden
hayatlarının
kabusuyla
yüzleşmek üzere.
Fantastik dünyanın
kapıları sizler için
aralanıyor!

**Kehanetin ikizleri,
kurtların tek umudu...**

İlk savaşın ardından
geçen beş yıl,
aslında hiçbir şeyin
değişmediğinin
bir göstergesi.
Medastra Beyi Sadu,
şehrini geri almak;
Khan ve Khun
ise yeteneklerini
sergilemek için
hazırlar.

Efendisiz samuray Okko...

Fransız Humbert Chabuel hem yazıp hem çizdiği çizgi roman serisi “Okko”da, bazen Japon efsanelerini konu alıyor, bazen de bu efsanelere dair ayrıntıları kullanıyor. Bir efendisiz samurayın Uzakdoğu kokan fantastik maceraları, gençler ve hep genç kalanlar için biçilmiş kaftan...

Tatilin en kıymetli ayı olan Ağustos'tan hepinizi selamlıyorum güzel arkadaşlar! Hepimizin içinde biraz hüznün var, değil mi? Ne de olsa özgürlük ayları bitip esaret altındakiler başlıyor. Bir de şu sıcaklar var ya, herkesi canından bezdirdi! En azından İstanbul'dakilerin canı burnunda... Bu kadar kederli zamanların acısını da ancak şöyle güzel bir kitap dindirebilir. Hatta bir değil, üç tane olursa yeme de yanında yat.

Eh, anlayacağınız gibi bu ay üç tane kitap var çantamda. Amaa, sen de, tatilin son ayında bile bu kadar çok kitap mı okunur demeyin. Eminim, o kadar heyecanlanacaksınız ki diğer kitabı almak için sıcaklara aldırmayıp kitapçı yollarına düşeceksiniz. Neyse, bu kadar boş laf yeter, kitaba geçelim.

Eveet, bu üç kitap, beş kitaplık bir çizgi roman serisine ait. Adı “Okko”. Daha önceden Doğan Kardeş'in çizgi roman dergisini okuyan varsa bilir, bir ara orada da yayımlanıyordu. “Okko”nun her kitabı iki adet albüm

içeriyor. Bu albümler birbirini tamamlıyor tabii. Bir dakika, siz Okko'nun ne olduğunu da bilmiyorsunuz. Okko, bir insan. Bir *ronin*, yani efendisiz samuray. Aynı zamanda bir iblis avcısı (görmüş olduğunuz gibi, fantastik kitaplar bunlar, aynı zamanda Uzakdoğu tarzındalar). Ama koca serinin tek kişisi Okko değil. Adı kitaplarda hiç belirtilmeyen alkolik bir keşiş, ilk hikâyeden sonra onlara katılan keşişin çırağı ve bir iblisle insanın aşkından doğmuş olan maskeli dev Noburo da var ekibin içinde. Ve bu kafadarlar çeşitli maceralara atılıyorlar.

Kitaplar, farklı devirlerde geçiyor. Su Devri, Toprak Devri ve Hava Devri. Bu bölümlerin aslında birbirlerinden çok bir farkları yok. O yüzden kafanız karışmasın. İlk devirde (ki bu devirler aynı zamanda kitaplara adını da veriyor) Okko, sonradan alkolik keşişin çırağı olacak Tikku'nun, Küçük Sazan adındaki geyşa ablasını kurtarma çabasına giriyor. Ve bu sırada gizemli yerlere gidiyorlar tabii ki. Bu gizemleri çözmek de bizim dörtlünün işi tahmin edebileceğiniz gibi. İkinci kitap olan *Okko, Topraklar Devri*'nde Okko ve arkadaşları savaştan kaçıp yeni bir şehire gidiyorlar. Bu şehirde kendilerine bir rehber ararlarken, bir adam gelip Okko'yla konuşmak istiyor. Tam bir şeyler söylerken, adam öldürülüyor. Eh, Okko'nun gözleri önünde biri ölür de bu hesapsız kalır mı? Asla. Okko, kafadarları ve çok güçlü bir kadın savaşçı olan rehberleri yeniden yola düşüyorlar. Bu sefer yolculukları tamamen karla kaplı yerlerde sürüyor. Ama hiç bir güç bizimkileri öldüremez, merak etmeyin!

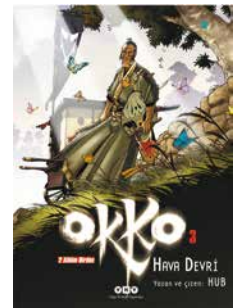
Son kitapta (aslında son kitap değil ama diğerleri Türkçede yok henüz) da Okko, çok önemli bir hanımın kızını iyileştirmek için çağrılıyor. Kız uzun

bir süredir öylece duruyormuş ve kimse de onu iyileştirmeyi başaramamış. Ama yolda, arkadaşı Noburo'nun başı biraz belaya giriyor. Bu durum heyecanı da arttırıyor tabii. Özet kısmını bu kadarla kapatacağım, çünkü bütün bu olayların içinde de küçük küçük hikâyeler var. Yoksa çok uzar... Bu arada, sözünü ettiğim kitaplar tam olarak birbirinin devamı değil. Yani birinde yarım bırakılmış olaylar diğerinde devam etmiyor. O yüzden hangisinden başladığınız çok önemli değil. Fakat yine de bir mantık sırası var tabii.

Biraz da benim en sevdiğim kısımdan, çizimlerden bahsedeyim. Kitap biraz *manga*'lar gibi çizilmiş. Ama tam olarak öyle değil. Neredeyse bütün kitap renklendirilmiş, savaş ya da acı içeren bazı sahneler ise siyah-beyaza yakın. Onun dışında çok ayrıntılı çizimler var; kıyafetler, insanlar falan. Benim de hoşuma giden bu zaten.

Artık bu kitapların tarzını yeterince anlamışsınızdır sanırım. Hepsisi macera dolu ama öyle uyduruk macera da değil. Ve bu sefer, kardeşlerinize göre de değil. Tamamen bizlere yönelik, genç arkadaşlarım. Aylardır küçük çocuk kitaplarıyla ilgili yazmaktan canım çıktı ne de olsa. Yani bu kitaplar, on iki, on üç yaş ve üstüne hitap ediyor.

Okko 3: Hava Devri
Humbert Chabuel
Çeviren: Teyfur Erdoğan
Yayı Kredi Yayınları, 96 sayfa

Yaşam yaşamdır, tür de tür!

Tuğba ERİŞ

İtalyan çocuk ve gençlik edebiyatının en dikkat çeken yazarlarından Guido Sgardoli'nin *Var mısın Yok musun* adlı kitabı, iki yeniyetmenin hayatı, kendilerini ve dostluklarını sınadıkları bir yol hikâyesi anlatıyor. Kitap, Kerouac'ın *Yolda* adlı eserine selam çakmayı da ihmal etmiyor...

İlkgençlik döneminde daha korkusuz değil midir insan? Gözü kapalı dalmaz mı birçok şeyin içine? Sevgiyi, kızgınlığı, heyecanı, mutluluğu ve tabii ki arkadaşlığı, tabiri caizse, dibine kadar yaşamaz mı? Yaş aldıkça, sorumluluklar arttıkça, günlük hayhuy içinde kendini daha çok unuttukça, o eski hislerin, dostlukların anısı daha çok depresiyor sanki. Nostaljik bir sızlanma değil bu, Guido Sgardoli'nin *Var mısın Yok musun* adlı leziz kitabının düşündürdükleri yalnızca.

Var mısın Yok musun'ün başkahramanları da ilkokul birinci sınıftan beri tanışan iki yakın dost: Franco ve Gabri. Kardeş gibiler, birbirlerini hem çok seviyorlar hem de nefret ediyorlar. Birbirlerinin tam zıttılar. Franco ne kadar sessizse Gabri o kadar çenebaz; Franco ne kadar düzenliyse Gabri o kadar dağınık; Franco ne kadar kurallara bağlıysa Gabri de o kadar başına buyruk. Franco'nun deyişiyle, toplandıklarında doksan dereceye ulaşarak birbirini bütünleyen açılar gibiler; farklı, ancak aynı yöne açılan. Gerçekten de Franco ne kadar sakin durmaya çabalıyorsa Gabri de o kadar heyecanlı ve kıpır kıpır. Zaten başlarına ne geliyorsa bundan geliyor.

Orhan Pamuk'un *Yeni Hayat* adlı kitabına nazire yaparcasına, Gabri bir gün bir kitap okuyor ve bütün hayatı değişiyor. Beat Kuşağı'nın kurucularından Jack Kerouac'ın *On The Road* (*Yolda*, Ayrıntı, 2009) adlı romanı bu.

Gabri böylece bir aydınlanma yaşıyor ve yaşamlarını gözden geçirmeye başlıyor.

Kerouac *Yolda* adlı kitabında, yasadıkları hayattan yorgun düşen iki kişinin, tekdüze varoluşlarını uyaracak bir yolculuğa çıkmaya karar vermelerini ve bu yolda yaşadıklarını anlatır. Gabri de *Yolda*'dan alıntıladığı, "Yaşam yaşamdır, tür de tür," şiarıyla kendi yolculuklarına çıkmayı öneriyor Franco'ya. Anne ve babaları olmadan geçirecekleri birkaç gün; yeniden doğmak ve yenilenmek için, yaşamı sınamak ve ona sille tokat girişmek için...

Gerçekten de yeniyetme dönemlerimizde, ne yapacağımızı, ne zaman yapacağımızı söyleyen bir yetişkinin olmadığı bir zaman dilimi için nelerimizi vermezdi? Ve tabii ki Franco da öyle hissediyor. Fakat anne babasının, yazlıklarının olduğu sahil kasabası İgea Marina'da bir hafta kalmalarına asla izin vermeyeceğini düşünüyor. Ne var ki yanılıyor, çünkü Gabri kafasına koyduğu şeyi yapmakta oldukça ısrarlı.

Gabri'nin babasının yardımıyla izin koparılıyor koparılmasına ama Franco huzurlu değil, çünkü Gabri'nin kafasında kırk tilkinin dolaştığına emin. Gerçekten de Gabri'nin planının ikinci ve üçüncü aşamaları yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Çünkü Gabri'nin yazlıkta uslu uslu oturmaya hiç niyeti yok; amacı, otostopla yolculuk yaparak Trasimeno Gölü'ne gitmek ve en sevdiği sanatçı olan Nallo Smeducci'nin konserini izlemek...

Gabri tüm ayrıntıları düşünmüş; güzergâhı çizmiş, nereden, kaçta tren ya da otobüse binileceğine bakmış. Sırt çantasını lazım olabilecek her tür alet edevatla doldurmuş.

Evet, Franco'nun tedirginliği boşuna değil, zira ilk durak Rimini'ye gitmek için bindikleri tren grev nedeniyle durunca, arabasına bindikleri

asker emeklisi yaşlı adamın çantalarını çalmasıyla moralleri bozuluyor. Ama yılmadan devam ediyorlar. Kazlarıyla dolaşan Mathilde ile tanışmaları, Mathilde'nin anneannesinin yaşlı arkadaşlarıyla *bocce* oynamaları, kültür bir bisikletle yola devam etmeleri, tatlı köpek Pongo'nun peşlerinden ayrılmaması, evden kaçan kütüphaneci Roberto'nun arabasına binmeleri maceranın sonraki duraklarını oluşturuyor. Yaşadıkları her olumsuzluktan sonra Franco'nun eve dönmek istemesi, Gabri'ninse coşkuyla ve tutkuyla onu yüreklendirmesi ise hayata bakışlarına dair pek çok ipucu veriyor. Franco anne babasından gizli bir şey yapmanın verdiği vicdan muhasebesine, bin türlü tehlikeyle karşılaşabilecekleri için duyduğu korkuya rağmen için için bu yolculuğu istiyor aslında; anı yaşamayı istiyor.

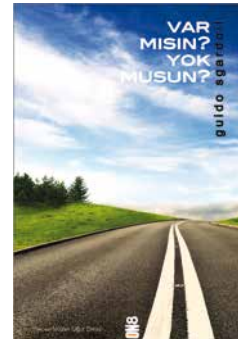
Varılmak istenen yer değil, yolculuğa önemli olan, Franco ve Gabri'nin yeni insanlar tanıdıkları, yeni yerler gördükleri bu yol hikâyesi yetişkinler için de ilham verici kanımca. İtalyan çocuk ve gençlik edebiyatının en dikkat çeken yazarlarından Guido Sgardoli'nin *Var mısın Yok musun*'u, bir sırt çantası kapıp hiçbir şey düşünmeden yola çıkmak için içimizdeki gizli gücü ortaya çıkarıyor âdetâ.

Var mısın Yok musun?

Guido Sgardoli

Çeviren: Nilüfer Uğur Dalay

On8 Kitap, 256 sayfa

Din nedir?

Şeref BİLSEL

Fransız yazar Patrick Banon'un *Dinleri Tanımak ve Anlamak* adlı eseri, sadece gençlerin değil, dinler, tabular, totemler, mitoslar tarihine ilgi duyan herkesin ilgiyle okuyacağı bir kitap. Rahat okunur, görsellerle bezeli tasarımıyla bu kitabı okumak da anlamak da kolay.

Gördükleri her şeye parmak uzatıp “Bu ne?” ve “Neden?” diye sorup duruyor bizim henüz beş yaşını aşmamış veletler. İnsanlığın da bir çocukluk çağına olduğu kuşkusuz. Sorularla yüklü bir çağ bu. Peki, insan kimdir? Bir zar gibi fırlatıldığı dünyayı kendiyi mi başlatıyor, yoksa kendinden önce olup bitenlerden haberdar mı? Önce doğada, bir başına, yerde bulduklarıyla beslenip, sonra yerde bir şey kalmayınca, ağaç dallarına uzanmaya mı başladı? Ve böylece karnı yerden uzaklaşıp ayağa kalktı; taşları, madenleri tanıyıp, bunlardan av aletleri yaparak hayvanların peşine mi düştü? Kendinden güçlü hayvanların, doğa olaylarının gölgesi altında totemler, mitoslar, masallar yaratan insan, ilk günden, merak ettiği ilk sorudan başlayarak aynı zamanda din kavramının da temellerini mi attı?

İlk sorular, muhtemeldir ki, ben kimim, nereden geldim, neredeyim idi? Daha sonra ise “Nereye gideceğim?” sorusu eşlik etmiş olabilir insanlara. Bu sorular belki de bir hayret kabarması içinde, ilk zamanlar gözle soruluyordu. Ben edebiyat ve sanat etkinliklerinin insanın ölümle arasına mesafe koymak için önemli bir görev üstlendiğini düşünürüm. İlk insanlar ölüm kavramını anlamlandıramıyordu, bunun için yüzlerce yıl geçmesi gerekti. Ölüm anlaşıncı, dünyada uygulamaya konan hemen her etkinlik (tarım, mimari, hukuk, eğitim, tıp vb.) bu kavramı odağına alarak hareket etmek zorunda kaldı. Karşıtlıkların ilki, ölümün karşısına “hayat”ı koyarak başladı, sonra ödül-ceza geldi... Ödül ve ceza üzerine sadece bir hukuk sistemi değil, eğitim sistemi, dahası maneviyat sistemi oluşturuldu. İşte bu dünyadaki ödül ve cezanın yetmediği durumları daha kapsayıcı biçimde ifade etmek için cennet-cehennem kavramları iki mezar taşı gibi insanlığın yanı başında durmaktadır. Onlarca yıl sonra bir şair bu iki kavramı birleştirip “*cehennet*” (Ece Ayhan) diyecektir!

TANRILARIN ORTAYA ÇIKIŞI

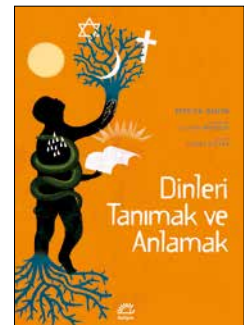
Fransız yazar ve denemeci Patrick Banon'un *Dinleri Tanımak ve Anlamak* adlı eseri, sadece gençler için değil; dinler, tabular, totemler, mitoslar tarihine ilgi duyan herkesin ilgiyle okuyacağı bir kitap. Kitap, salt “dinleri tanımak” üzerinden hareket etmiyor; hiçbir aşırı yoruma kaçmadan “anlamak” bahsinin üzerini de açıyor. Yaratılış, Cennet, Cehennem, Tufan gibi mitlerin dinler için önemine, tek tanrılı dinlerdeki ortak motiflere dikkat çekiyor. İnsanın aklıyla, kalbiyle çatışan, çelişen nice dini uygulamadan bahsederken, hiçbir şeyi hafife, alaya almıyor; bir bilim insanı titizliğiyle, tarihsel silsile içinde *anlamaya* ve onu zaman içindeki yerine oturtmaya çalışıyor. Bu bakımdan, elimizdeki eserin

bugüne dek dilimizde karşılaştığımız en sağlam ve şaşırtıcı eserlerden biri olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. İnsan düşüncesinin tarih içindeki evrimine de tanıklık ettiğimiz kitap, Olivier Marboeuf tarafından resimlenmiş ve Türkçeye –akıcı, tökezlemeyen, tertemiz bir sesle– Tuvana Gülcan tarafından aktarılmış.

TARIMIN DOĞUŞU VE DİNLER

İnsan için güneş ve ay tutulmaları, yer sarsıntıları, kayan yıldızlar, seller vb. hepsi, “*tanrının niyetini tahmin etmeye*” ve eğer mümkünse çaresini bulmaya yarar. Bu beklentiler “*yer, gök ve deniz tanrılarının ortaya çıkmasına neden olmuştur.*” Patrick Banon, insanın toprağı işlemeye ve keçileri evcilleştirmeye karar vermesinin nedeninin beslenme ihtiyaçlarına yanıt vermek olmadığını ifade eder. Yazara göre insan, tarım ve hayvancılıkla gerçek bir manevi devrim gerçekleştirebilir. Maneviyat maddeciliğin bir adım önüne geçer. Dinsel düşünceyle insan doğanın hâkimiyetinden bağımsızlaşıp yaşamayı ve mevsimlerin döngüsüne uyarak “ölümü evcilleştirmeyi” mesele edinir. Ve şu çarpıcı olasılığı önümüze koyar: “*Tarım devriminin teknik bir ilerlemenin değil de, dinsel süreçte yeni bir adımın sonucu olması mümkündür.*”

Dinleri Tanımak ve Anlamak
Patrick Banon
Resimleyen: Olivier Marboeuf
Çeviren: Tuvana Gülcan
İletişim Yayınları, 176 sayfa

Banon, her dinin ayine ihtiyaç duyduğunu, mitosların işaretlerle ayinleri meşrulaştırırken, simgeleri ve tarihi de işin içine kattığını söyler. Sonuçta, bu öğeler arasındaki ilişkileri düzenleyen dinler ortaya çıkar. Günümüz dinlerinin nicel oranları ile bu dinlerin dünyaya dağılışı üzerine etraflı bilgiler de içeriyor kitap. Hristiyanlık ve İslam'dan sonra Hinduizm'in 700 milyondan fazla mensubu bulunduğunu, Budizm'in 400 milyon kadar müridinin olduğunu; dünyada 14 milyon Yahudinin bulunduğunu, bunların sadece 5,5 milyonunun İsrail'de yaşadığını belirtiyor... Biraz biçim değiştirmiş olmakla beraber, tek tanrılı dinlerin birçok ortak yönü vardır. Sözgelimi Yahudiliğin arındırıcı banyosu, Hristiyanlığın vaftizi, İslâm'ın abdesti gibi suyun ve temizliğin kutsallığına yapılan vurgu hepsinde ortaktır.

Hız. Muhammed: "Sizden biri kendisi için arzu ettiği bir şeyi din kardeşi için arzu etmedikçe, gerçek mümin olamaz," der. Bu ifade, aynı kibleye bakar biçimde, Yahudilik ve Hristiyanlıkta da vardır. Üç bin yıl önce Yahudi Yasası'nın Levililer Kitabı'nda, "Yakınındakini kendin gibi sevil" ibaresi yer alır.

Kitabın, "Laiklik Nedir?" başlığı altındaki son bölümünde, laiklik "Siyasi kurumların dünyevi iktidarıyla farklı dinlerin zaman dışı iktidarının birbirinden ayrılmasıdır," deniyor. Özenle hazırlanmış bu nitelikli eserin sonuna küçük bir sözlük ve dizinin de eklenmesi ihmal edilmemiş. "Dinler artık toprağa bağlı değil, inananlarla birlikte geziyor: herkes manevi bagajını yanına alıyor," diyor Patrick Banon. Bugün belki de asıl soru şu: Bunca öğreti, tabu, totem, mitos içinde biz, yolculuğa çıkarken, kendimizin de oturabileceği, atalarımızın eski alışkanlıklarını bertaraf eden bir boşluğu yanımda bulabiliyor muyuz ve gerçekten, bir yere giderken kendimizi de götürebiliyor muyuz?

90.000

AYRI

KİTAPTAN

16.000'i

ÇOCUKLAR

iÇİN!

1.000.000 KİTAP
STOKTA

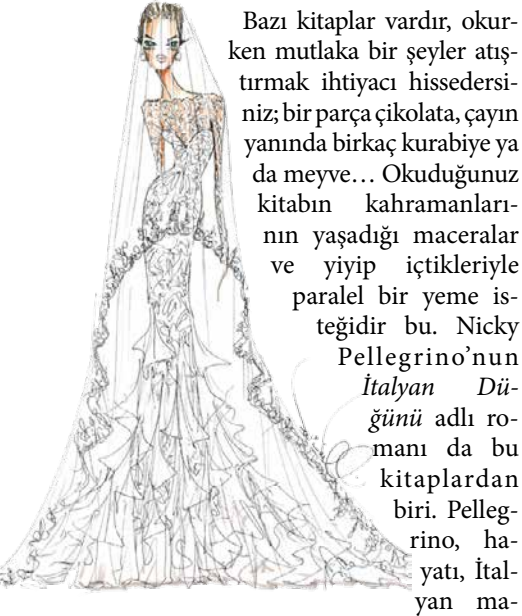

///idefix.com/

Aşkın ve hayatın sırları

Şadiye NARİN

Nicky Pellegrino'nun İtalyan Düğünü adlı kitabının kapağında, "Bir İtalyan yemeği kadar lezzetli ve bir İtalyan ailesi kadar neşeli bu kitabı mutlaka okuyun!" yazıyor. Aşkı ve ıstıرابı sıcakık bir dille anlatan kitap, gerçek yemek tarifleriyle soslanmış. Keyifli bir yaz okuması...

Bazı kitaplar vardır, okurken mutlaka bir şeyler atıştırmak ihtiyacı hissedersiniz; bir parça çikolata, çayın yanında birkaç kurabiye ya da meyve... Okuduğunuz kitabın kahramanlarının yaşadığı maceralar ve yiye içtikleriyle paralel bir yeme isteğidir bu. Nicky Pellegrino'nun *İtalyan Düğünü* adlı romanı da bu kitaplardan biri. Pellegrino, hayatı, İtalyan ma-

karnalarının eşsiz soslarındaki çeşitliliği andırıcısına aşk, geçmiş, dostluklar, acı, düşmanlıklar ve geleceğin bir karışımı olarak eğlenceli, içten ve akıcı bir dille anlatıyor. Geçmişin kederiyle geleceğin endişesinin ortasında, aslında tam da hayatın ortasında, aşkın en olmadık yerde gelip Pieta'nın aklına düşmesiyle başlıyor hikâye. İtalyan bir babayla İngiliz bir anenin kızı olan Pieta Martinelli, kız kardeşi, anne ve babasıyla birlikte Londra'da yaşamaktadır. Ünlü bir gelinlikçinin yanında çalışan Pieata'nın hayali bir gün kendi modaevini açmaktır. Kız kardeşi Addolorata ise anesiyle babasının Londra'ya geldiklerinde açtıkları "Küçük İtalya" adlı restoranı işletmektedir ve yakında evlenecektir. Küçük İtalya'nın bulunduğu sokakta, sahibi Pieata'nın babası gibi İtalyan olmasına karşın onunla araları yıllardır bozuk olan Gianfranco De Matteo'nun, İtalya'dan getirttiği gıda ürünlerini sattığı şarküteri dükkânı bulunmaktadır. Bu iki ailenin arası

öyle açıktır ki Pieta'nın babası, çocuklarının De Matteo'nun ailesindekilerle konuşmasına bile izin vermez. Hayat bu şekilde devam ederken, Gianfranco De Matteo'nun oğlu Michael'in nişanlısı bir gün Pieta'nın çalıştığı modaevine gelip gelinlik sipariş eder ve Pieta ile birlikte bütün ailesinin kaderi böylece değişir. Bu karşılaşmanın ardından yaşananlar, Pieta'nın hislerinin peşinden, anne ve babasının geçmişine doğru bir yolculuğa çıkmasına vesile olur. Bu yolculukta babasıyla Gianfranco arasındaki nefretin sebeplerini de bulmayı umut etmektedir, nitekim yolculuğun sonunda, bununla birlikte daha pek çok sırrı da öğrenecektir.

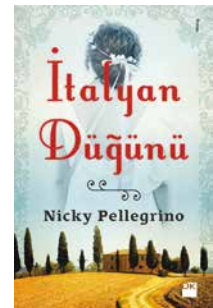
İtalyan Düğünü okurken kendinizi kaptırıp çok keyif aldığınız, sonunun nereye varacağını bilmeden büyüüne kapıldığınız bir aşkın peşinden sayfalarını merakla çevirdiğiniz bir roman. Ama bütün bunların yanında, size hayatınızı nasıl yaşadığınızı, hayat geçip giderken sizi yolunuzdan alıkoyan şeylerin neler olduğunu, cesaretinizin nerede kırıldığını, baktığınız yerden anne ve babanıza ilişkin yargılarınızın doğru olup olamayacağını da sorgulatan bir kitap. Anne ve babamızı sadece bizi büyüten, besleyen ve her koşulda sevmek zorunda olan insanlar olarak görmenin ne kadar doğru olduğunu düşünmeye başlıyor insan kitap bittikten sonra. Ebeveynlerinin evlenip çocukluğa karışmadan önce nasıl bir geçmişleri olduğunu, neler yaşadıklarını merak etmemiş, öğrenmeye kalkışmamış çocukların, yıllar sonra onları kimi seçimlerinden ötürü suçlamalarının pek de doğru olmadığını da gösteriyor. Ayrıca baktığımız yer bizim dünyamız ve bizim zamanımız; buradan geçmişe, hem de bir başkasının geçmişine bakıp onu yargılamak ne kadar doğru bir şey olabilir ki?

Aynı zamanda Pieata'nın yarı İtalyan yarı İngiliz ailesinin, bütün farklılıklara rağmen bir arada büyük bir aile olabilmelerinin de hikâyesi *İtalyan Düğünü*. Kitapta, İtalyan ailelere ilişkin pek çok ayrıntı da var. İtalyanların sürekli yemek hakkında konuşmaları, yemek tariflerinin İngilizlere nazaran daha çetrefilli, yemek sofralarının da daha kalabalık ve gürültülü olması gibi...

Kitapta verilen gerçek yemek tarifleri İtalyan mutfağı hakkında iyi kötü bir bilgiye sahip olmanızı sağlıyor. Öte yandan merakı da körüklüyor. İtalya'ya birkaç haftalık bir geziyle bu mutfağın tadını çıkarmanın düşlerini kuruyor insan. Romanın kurgusu içindeki geri dönüşlerle İtalya'ya ve İtalyadaki gündelik hayata dair verilen ayrıntıların da bu düşteki katkısı yadsınamaz.

Tıpkı aşk gibi, kolay bir yemek tarifiyle başlayıp daha zor yemek tarifleriyle devam eden ve hayatın akışı içinde seçimlerimizin sadece bize ait olmadığını, bir aile olabilmek için o aile içindeki herkesin birbirini kollaması gerektiğinin altını çizen *İtalyan Düğünü*, bu yaz sıcaklarında keyifli bir okuma için iyi bir tercih olabilir.

İtalyan Düğünü
Nicky Pellegrino
Çeviren: Gamze Varım
Doğan Kitap, 340 sayfa

Yapı Kredi Yayınları'ndan

Bilgin Adalı'dan bir dostluk hikâyesi...

YKY'nin okul öncesi serisinden çıkan son kitabı *Arkadaşım Papi* ile küçük okurların da beğenisini kazanan Bilgin Adalı, *Benekli*'de bir çocukla bir dalmacıyalının dostluğunu anlatıyor. Kitabın kahramanı Doğay, çok hareketli bir hayvan olan Benekli'yle birlikte yaşamaya alışırken, hayatlarına yeni biri daha katılıyor: Benekli'nin yavrusu Benek! Buket Topakoğlu Gencer, resimleriyle Benekli'ye hayat veriyor...

Resimleyen: Buket Topakoğlu Gencer
32 sayfa, 12 TL

“O zamanlar kafam, dolap odası gibiydi!”

yeni

Resimler: Horst Lemke

Erich Kästner, Alman çocuk edebiyatında yeni bir çığır açmış, çocuk kitaplarını gerçekçi temeller üzerine oturtmuş isim olarak anılıyor. Yaşamı boyunca yapıtları pek çok ödüle layık görülen, çocuklar için yazdıkları bütün dünyada çeşitli dillere çevrilen Kästner, bu defa kendi çocukluğunu anlatıyor. “Ben, küçük bir çocuğun günümüzden yarım yüzyıl önce nasıl yaşadığını anlatmak istiyordum ve anlattım. Anıların ülkesinden çocukluğumu gün ışığına çıkarmak istedim.”

BİYOGRAFI

Yeniçarşı Caddesi No.74, 34430 Galatasaray, İstanbul
T.: 0212 245 8292 F.: 0212 245 6082
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

f <http://www.facebook.com/cancocukcom>
t http://twitter.com/Can_Cocuk

